

άλφαβητάριο

ἄλφαβητάριο

Μέ ἀπόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τά δι-
δακτικά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καί Λυ-
κείου τυπώνονται ἀπό τόν Ὀργανισμό Ἐκδόσεως
Διδακτικῶν Βιβλίων καί μοιράζονται ΔΩΡΕΑΝ.

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛ

άλφαβη

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

1977 - ΓΙΑ
(154 εκδ.)

Γ. ΣΑΚΚΑ

τάριο

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1977

ΑΙΤ ΕΡΡΙ
(.δκβ η21)

ΛΑΚΚΑΣ Γ.
ΕΓΓΡΑΦΙΑ
& ΛΟΓΟΤΥΠΟ

ΕΤΕΙ ΜΟΙΛΑΒΙΣ ΗΟΚΙΤΑΝΟΙ
ΑΙΟΛΑΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ 1977

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

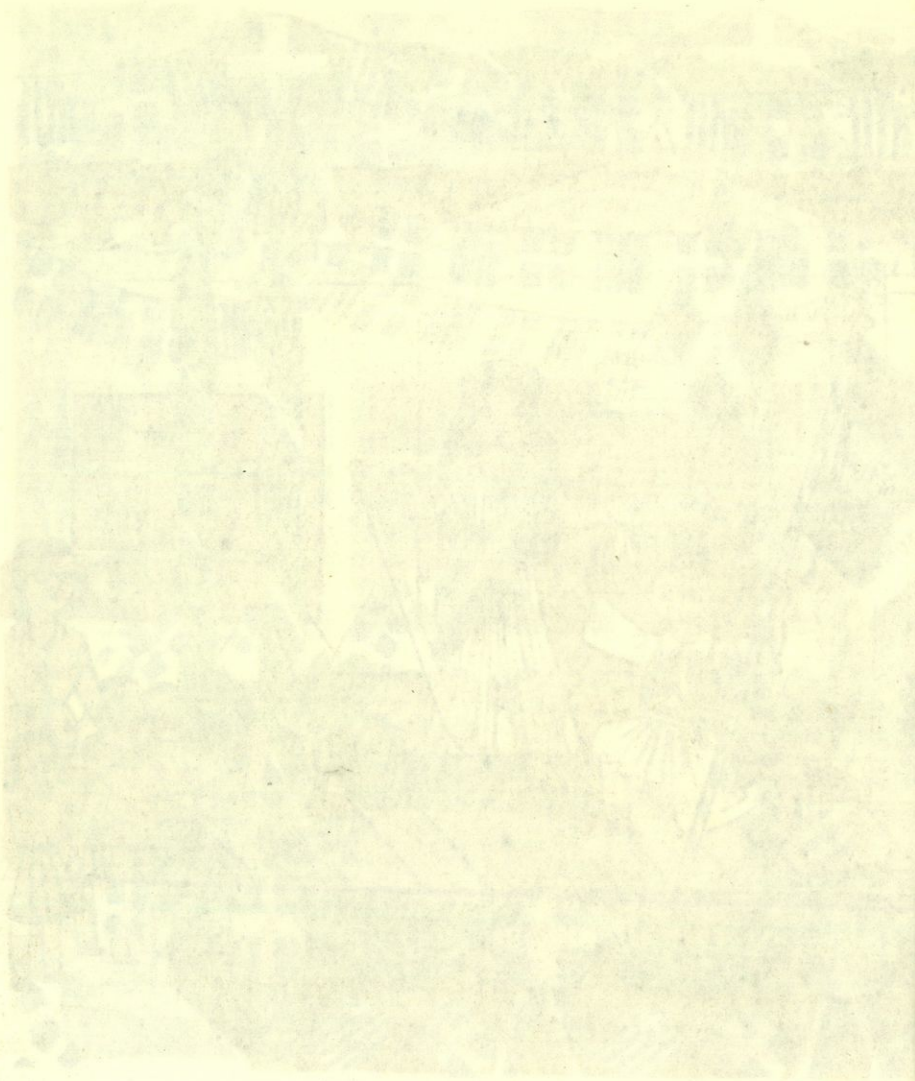

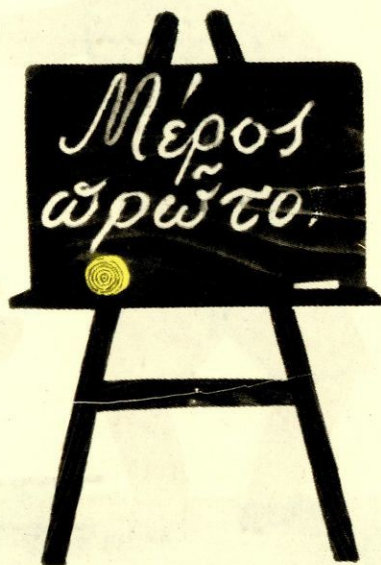

Ι ι

Ι ι

Ο ο

Ο ο

v

ν ά.

N

Νά, νά.

λ

-λά λά λά.
λά λά, όλα.

Λ

-Λά λά, όλα.
Λά λά, Λόλα.

ε

ἔλα

- Λόλα, ἔλα Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

—”Ελα, νινί

Ε

—”Ελα, νινί, έλα.

”Ελα, νινί, νάνι.

Ι ι ι... Ο ο ο...

η

“Ελλη

–Νά ή “Ελλη.

Νινί, νά ή “Ελλη.

”Αννα

A

—”Αννα, ἔλα.

”Ελα,” Αννα.

”Ελα, Ἑλλη.

μ

μήλα

-“Ελλη, νά ἕνα μήλο.
Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
”Αννα, νά μήλα.

Μίμη

M

– Μῆλα, Μίμη.
"Ελα, Μίμη, ἔλα.
"Ελα, μῆλα μέλι.

Π π

Παπί

-Πά, πά. Πί, πί.

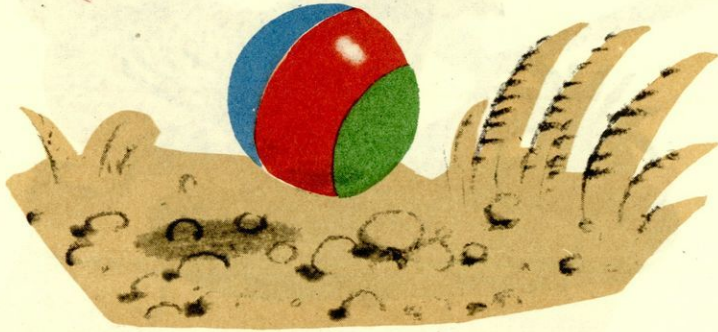
Παπί, Μίμη.

Παπί, Άννα.

Νά ένα παπί.

Τόπι

Ττ

- Τόπι, τόπι, Μίμη.
Τόπι, τόπι, "Ελλη.
- Πέτα, "Αννα, τό τόπι.
"Αννα, πέτα τό τόπι.

Κ κ

Κότα

Κά κά κά ή κότα.
-Νά, ή κότα, Μίμη.
Νά, ή καλή κότα.
Νά τί ἔκαμε.

γάλα

γ

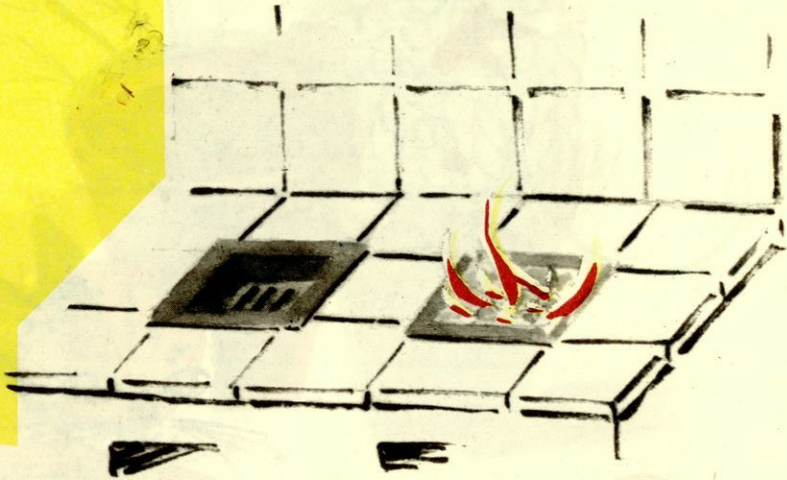

–Νά τό γάλα, Μίμη.
"Αννα, "Ελλη, ἐλᾶτε.
Καλό γάλα, ἐλᾶτε.
–Πᾶμε, λένε ὄλα.

ιά

γιαγιά

Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο ἔκανε ή γάτα.
—Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι ἐμένα γάλα.

Γάτα

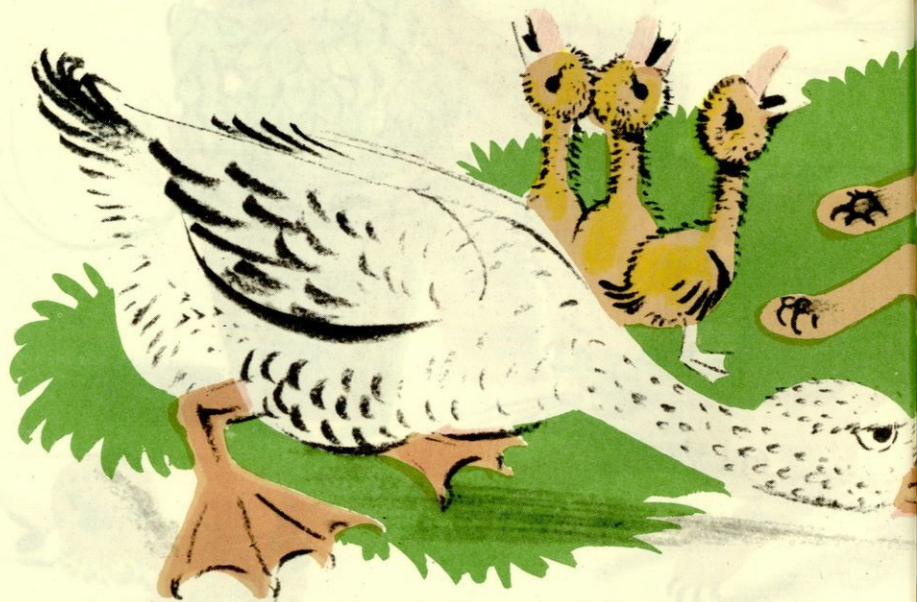

—Νιάο νιάο, ή γάτα.
—Πί πί, τό παπί.

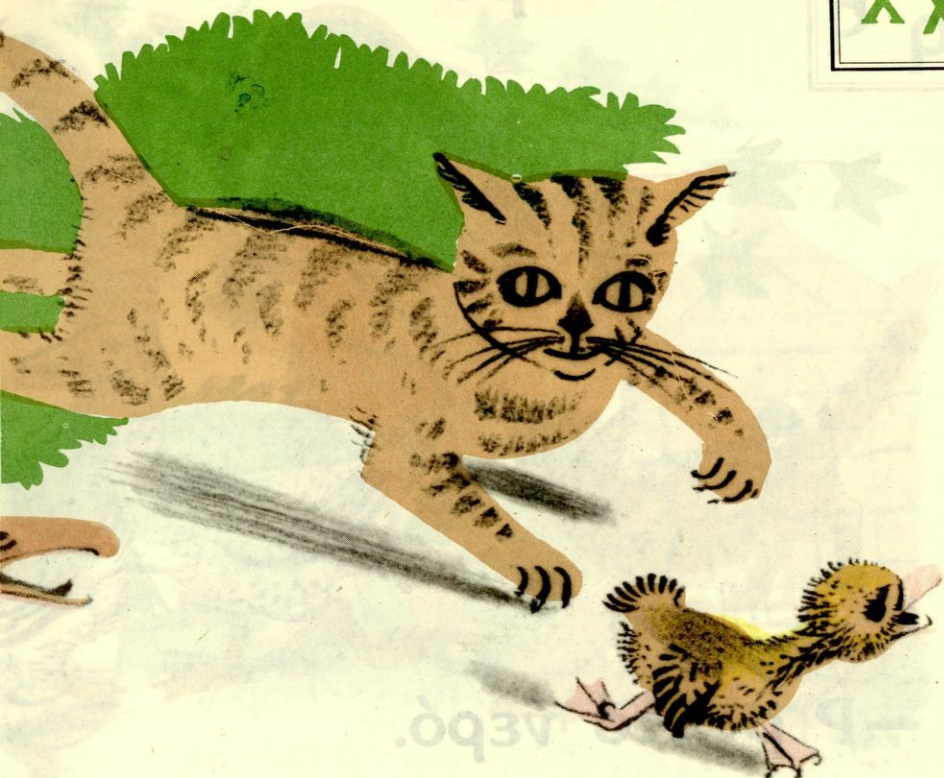

Τότε ή γιαγιά έλεγε:
—Γάτα, μή τό παπί.
Γάτα, μή τό παπί.

Χ χ...ή χήνα

- Χ χ...ή χήνα.
- Χ χ...τά χηνάκια.
- Πά πά...ή πάπια.
- Πί πί...τά παπάκια.

— Γάτα, μή τά χηνάκια,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

Ρ ρ...τό νερό

—Ρ ρ...τό νερό.

—Νιάο νιάο, ή Ριρή.

—Πί πί, τό παπί.

—Χ χ, ή χήνα.

— Χήνα, πάπια, Ριρή,
έλᾱτε, πίνετε νερό,
ἔλεγε ἡ "Αννα.

Ω

ώρα

— Τίκ τάκ, τίκ τάκ,
έκανε τό ρολόι.
— Μίμη, νά τό ρολόι.
Έννέα ή ώρα,
έλεγε ή Άννα.
Πάμε τώρα...

σ σ... σιγά

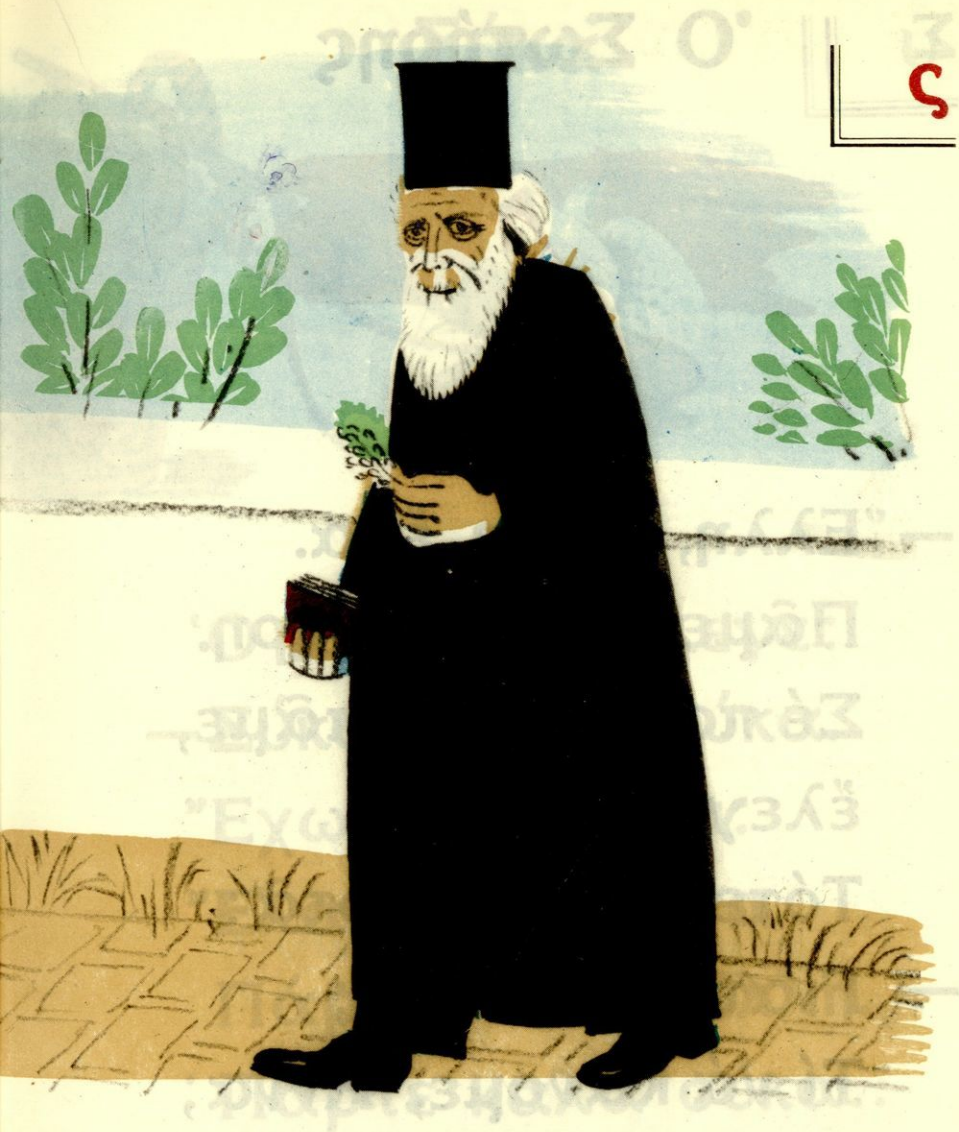
σ

- Μίμη, "Αννα, σιωπή.
'Ελᾶτε σιγά-σιγά.
- Γιατί σιγά, μητέρα;
ρώτησε ἡ "Αννα.
- Νάνι μέσα τό μωρό,
ἔλεγε ἡ μητέρα.

Ὁ παπάς

-
- Νά τος ὁ παπάς,
ὁ καλός παπάς μας,
ἔλεγε ἡ μητέρα.
- Νά σᾶς ἀγιάσω...
Καλό μήνα,
ἔλεγε ὁ παπάς.
-

Σ

Ὁ Σωτήρης

- “Ἐλλη, Ἐλλη, ἔλα.
Πᾶμε ὡς τό Σωτήρη.
Σέ παρακαλῶ, πᾶμε,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.
Τότε ἡ Ἐλλη ρωτᾶ:
— Γιατί νά πᾶμε;
Τί νά κάνομε,” Ἄννα;

Σύκα

υ

‘Ο Σωτήρης ἔλεγε:
—Σύκα, καλά σύκα.
”Εχω σύκα μέλι.
”Ελα, πάρε,” Αννα.
Πάρε κι ἐσύ,” Ελλη.
Πάρτε καλά σύκα..

δ

δέμα

— Μίμη, ένα δέμα.

“Ένα δέμα μέ δῶρα,
ἔλεγε ἡ “Αννα μέ γέλια.

‘Ο πατέρας ἔλεγε:

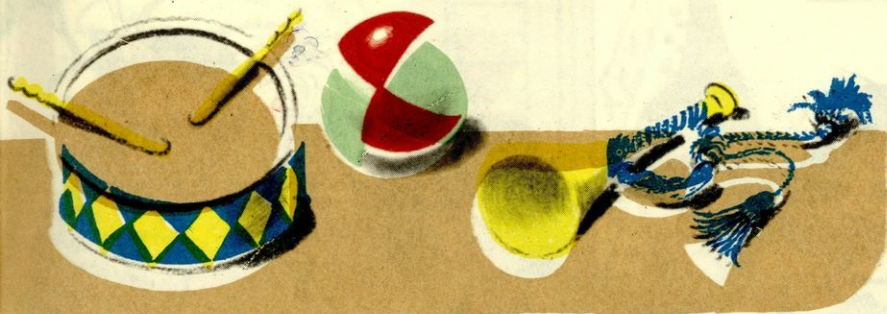
— Μίμη, πάρε τό δῶρο.

”Αννα, πάρε κι ἐσύ.

Πάρε κι ἐσύ, “Ελλη.

Ὁ Ἡλίας

H

— Ἡλία, Ἡλία, ἔλα.

Ἔλα νά δεῖς δῶρα.

Τά ἔδωσε ὁ πατέρας.

Νά τό τόπι...

Νά ἡ χήνα...

Τί πολλὰ δῶρα, Ἡλία,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Β β... ό βοριάς

— Β β... έκανε ό βοριάς.
Β β... έκανε μέ βοή.

‘Η μητέρα ἔλεγε:
— Βάλε σακάκι, Μίμη.
Βάλετε ὅλα κάτι.
Τί δυνατός βοριάς!
Πολύ δυνατός βοριάς.

Δ

Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:

— Δῆμο, Δῆμο, ἔλα.

Δές ἓνα καράβι.

Ἐνα μεγάλο καράβι.

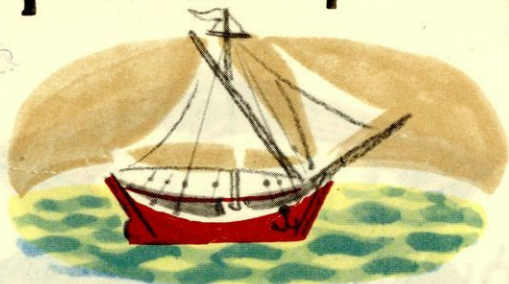
Κι ὁ Δῆμος ἔλεγε:

— Βάλε, Μίμη, τιμόνι.

Βάλε, Μίμη, πανιά.

“Ωρα καλή

Ω

—“Ωρα καλή, καράβι.

Σύρε γιαλό—γιαλό.

Σύρε μέ τό καλό,

ἔλεγε ὁ Μίμης.

—“Ωρα καλή, καράβι.

Σύρε μέ τό βοριά.

Σύρε μέ τό νοτιά,

ἔλεγε κι ὁ Δῆμος.

ζ

ζυμάρι

‘Η Έλλη ἔλεγε:
“ὦρα γιά ζύωμα.
Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.
Δῶσε, γιά νά ζυμώσω.
Νά ζυμώσω κι ἐγώ.

**Νά ὁ Ζήσης, ὁ μανάβης.
Γύριζε μέ τό ζῶο
κι ἔλεγε δυνατά:**

**—Ρόδια, καλά μῆλα,
λάχανα, πατάτες...**

Ἡ Ἄννα ἔλεγε:

**—Ζήση, δῶσε μας μῆλα.
Ζήση, δῶσε μας ρόδια.**

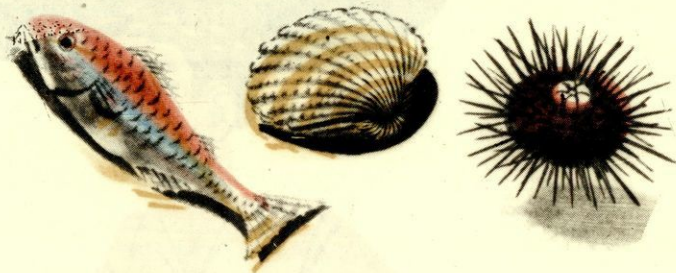
Θυμαρί

—Θυμαρί, θυμάρι, Ζωή.
Δές τί καλό θυμάρι.
Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
ἔλεγε ἡ "Αννα.

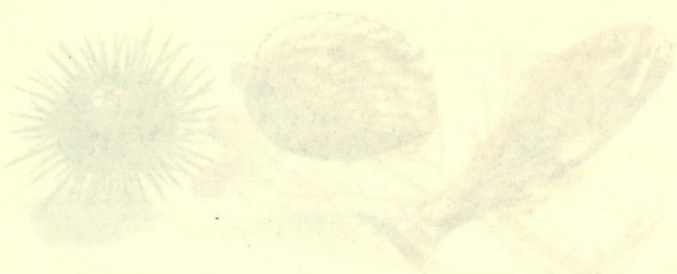
Ὁ Σταμάτης

στ

Νά τώρα κι ὁ κύρ Σταμάτης.
Νά τος μέ ἕνα καλάθι.
γεμάτο θαλασσινά.
Τό βαστᾶ στό ἕνα χέρι.
Στό ἄλλο βαστᾶ τή ζυγαριά.

Ψάρια, ψάρια

—Ψάρια, έδω τά ψάρια.
Θαλασσινά ψάρια.
”Εχω ψάρια για ψητά,
ψάρια για τηγανητά.
Πάρτε καλά ψάρια,
ἔλεγε ὁ Σταμάτης,
ὁ Σταμάτης ὁ ψαράς.

Ψ Ψ

ζωσμο εψονο οιωφ Η'

Φωτιά

‘Η”Αννα φυσᾶ τή φωτιά.
Τή φυσᾶ δυνατά: φ φ...
‘Η φωτιά ὅμως δέν ἄναβε.
‘Η”Αννα ἔφερε δαδί.
Τό ἔβαλε στή φωτιά,
φυσᾶ πάλι: φ φ...
‘Η φωτιά ἄναψε ἀμέσως.

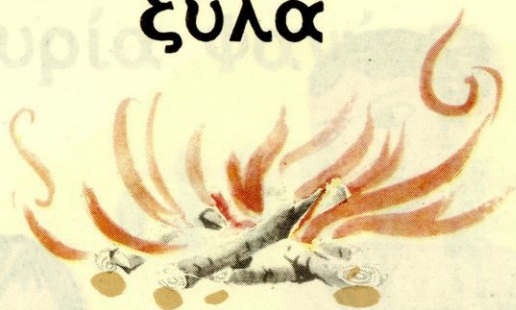
Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.
Νά την μέ τά ψάρια.
Τά καθάρισε καλά
κι ἔλεγε στήν Ἄννα:
—Φέρε, Ἄννα, τό τηγάνι.
Φέρε, Ἄννα, τό λάδι.
Θά τηγανίσουμε ψάρια.

Ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανή φώναξε:
—Φέρε, Ἄννα, ξύλα.

Βάλε τα στή φωτιά.

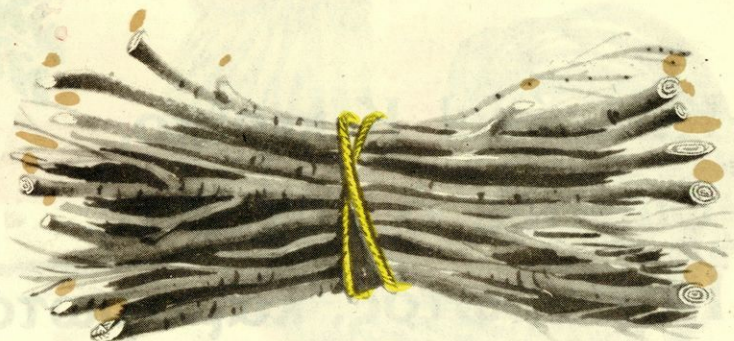
Ἡ Ἄννα ἔφερε ξύλα.

Τά ἔβαλε στή φωτιά,
φύσηξε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιά ἄναψε πολύ.

Ἐφεξε ὅλο τό δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:
—Ξύλα, ἔχω ξερά ξύλα.
Ξύλα γιὰ τή φωτιά.
Ξύλα γιὰ τό καζάνι.
Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,
ἀγόρασε πολλά ξύλα.

‘Υπερήφανος κόκορας

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
φώναζε ό κόκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.

‘Υπερήφανος κόκορας.

“Υστερα ένα κοκοράκι
φώναξε δυνατά:

—Κικιρίκι! Κικιρίκι!

Σά νά έλεγε:

« ‘Υπερήφανε κόκορα!

Δές κι έμένα... »

Υ

Ἡ εἰκόνα

Ψηλά ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ Ἄννα ἀπό κάτω,
κάτω ἀπό τήν εἰκόνα.
Γονατίζει σιγά - σιγά.
Ἕστερα λέει:
— Ἄγιος ὁ Θεός...

Ἡ οἰκογένεια

Δέτε τήν οἰκογένεια.
Ἔτοιμοι ὅλοι νά φᾶνε.
Νά ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

ὁ Μίμης, ἡ Ἐλλη, ἡ Ἄννα,
ἡ γιαγιά κι ἡ μητέρα.
Τί μεγάλη οἰκογένεια!

Τό σχοινάκι

Ἡ Ἄννα πηδᾶ τό σχοινάκι.
Τρέχει μέ χαρά,
κι ὄλο λέει:
—Τρέχω, τρέχω,
μέ χαρά πηδῶ,
τό σχοινάκι τ' ἀγαπῶ.

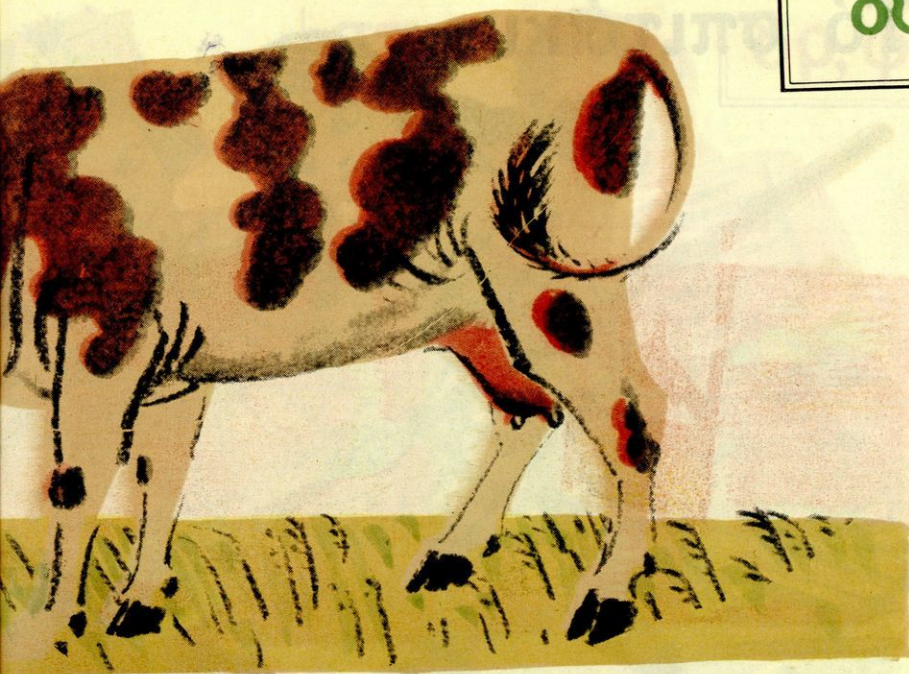
σχ, τρ

Μού...ή άγελάδα

Μού, μού...ή άγελάδα.
Μού... έκανε ή άγελάδα,
σά νά έλεγε:
«Θέλω τό φαγητό μου.

Φέρε, "Αννα, φύλλα».

‘Η "Αννα έφερε φύλλα.

‘Η άγελάδα έτρωγε

κι έκουνούσε τήν ούρά.

Τό σπιτάκι

‘Ο Μίμης λέει:
—”Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη.
Θά φτιάσω ἕνα σπιτάκι.

σι,

δρ, φτ

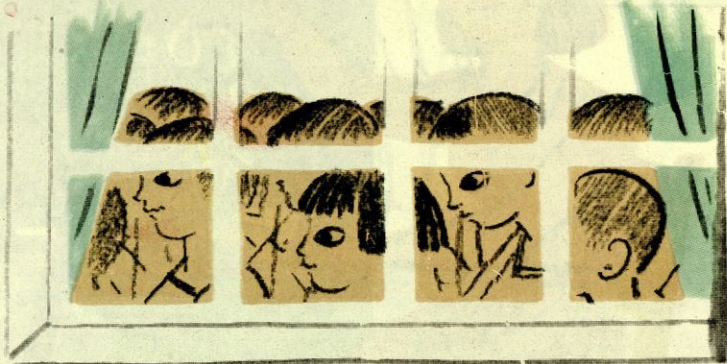
Τά δύο ἀδέρφια ἴδρωσαν.
Ἰδρωσαν στή δουλειά
κι ἔφτιασαν τό σπιτάκι.

“Όταν τό τελείωσαν,
τραγουδοῦσαν:
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...»

Ἡ αἴθουσα

αι

Νά ἡ αἴθουσα.

Εἶναι πολύ μεγάλη.

Εἶναι πολύ ὠραία.

Ἔχει πολλά παράθυρα.

Ἔχει πολύ ἥλιο,

ἥλιο πολύ καί φῶς.

σκ

Νά και ἡ δασκάλα.
Εἶναι στήν ἔδρα της.
Νά και τά παιδιά.

θρ, γρ

Εἶναι στά θρανία τους.
Γράφουν στά τετράδια.
Γράφουν τή γραφή τους.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καί ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καί ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τῇ θεία,

ΕΥ=ΕΒ

πού τούς δίνει ένα κουτί.
Τό κουτί έχει εϋζωνάκια.
Έχει πολλά εϋζωνάκια.
Είναί όλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

ΕΥ=ΕΦ

Τά παιδιά χορεύουν.
Χορεύουν στόν πεῦκο.
Χορεύει καί ἡ Εὐτυχία.
Πρώτη σέρνει τό χορό.

“Ολα μαζί τραγουδοῦν:
«Χαίρεται ὁ πεῦκος τό βουνό
καί ἡ ρεματιά τή λεύκα,
μέ τό λευκό της τό κορμί
καί τά ἀσημένια φύλλα».

νχ, θο=υο

πρ

αυ=αβ,χν

Αὐγό, αὐγό!

‘Η”Αννα ἔχει ἓνα αὐγό.
Τό δείχνει στήν Εὐτυχία.
Τό δείχνει καί λέει:
—Αὐγό, αὐγό, ἓνα αὐγό.
Εὐτυχία, δές ἓνα αὐγό.
Τό ἔκαμε ἡ μαύρη κότα.
Αὐριο θά κάμει κι ἄλλο.

‘Η”Αννα κρύβει τό αὐγό.

Τό κρύβει στά χέρια της
καί λέει στήν Εὐτυχία:

— Σπάζω πάγο, βρίσκω ἀσήμι,
Σπάζω ἀσήμι, βρίσκω μάλαμα.

Τί εἶναι;

‘Η Εὐτυχία λέει:

— Τό βρῆκα, τό βρῆκα.

Εἶναι τό αὐγό, ”Αννα...

κρ,βρ

Τό αὐτοκίνητο

“Ενα αὐτοκίνητο περνᾶ.
Τί ὠραῖο αὐτοκίνητο!
Ἡ Αὔρα τρέχει ἔξω
ἀπό τήν αὐλή. Τό κυνηγᾶ.

αυ=αφ

βγ

Θέλει νά τό φτάσει.
Τό αὐτοκίνητο φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαβγίζει ἀκόμη.
Μά αὐτό ἔφυγε πιά.

Καληνύχτα

ΧΤ

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
χτυπᾶ τό ρολόι.

Χτυπᾶ σά νά λέει:

«Ώρα ὀχτώ. Καληνύχτα».

Τά παιδιά γονατίζουν.

Γονατίζουν στήν εἰκόνα.

Λένε τήν προσευχή τους:

—«Σέ παρακαλῶ, Θεέ μου,
νά φυλᾶς τή γιαγιά,
τόν πατέρα, τή μητέρα
κι ὅλα τά καλά παιδιᾶ».

Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.
Κικιρίκου, οί πετεινοί.
Φύγε, νύχτα σκοτεινή,
τό πουλάκι κελαηδεῖ.
Ξύπνα, φάνηκε ἡ αὐγή.
Πάει πιά ἡ νύχτα αὐτή.
Ἦρθε ἡ χαρά στή γῆ.

—Τσίου, τσίου!

ΤΣ

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
κελαηδοῦν τά πουλάκια.

Εἶναι σάν νά λένε :

«Ξυπνήστε, ἀρνάκια.

Ξυπνήστε, κατσικάκια.

Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»

Παίζουν τό λύκο

‘Η”Αννα ρωτᾶ:

- Παιδιά, παίζομε τό λύκο;
- Παίζομε, παίζομε.
- ‘Εγώ λύκος, λέει ὁ Μίμης
καί δένει τά μάτια του.
- ‘Εγώ ἄρνάκι, λέει ἡ”Αννα.
- ‘Εγώ κατσικάκι, λέει ἡ”Ελλη.

Τό παιγνίδι ἀρχίζει.

Τά κορίτσια τραγουδοῦν:

—Μές στό δάσος περπατῶ.

Τριγυρνῶ καί τραγουδῶ:

«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

Ἦ Μίμης ἀποκρίνεται:

—Ψάχνω, ψάχνω νά σᾶς βρῶ!

Τό μπαστούνι

— Ο Μίμης ἔχει μπαστούνι.

— Ἐχει μεγάλο μπαστούνι.

— Μπέ, κάνουν τά κορίτσια
καί τραγουδοῦν πάλι:

— Μές στό δάσος περπατῶ.

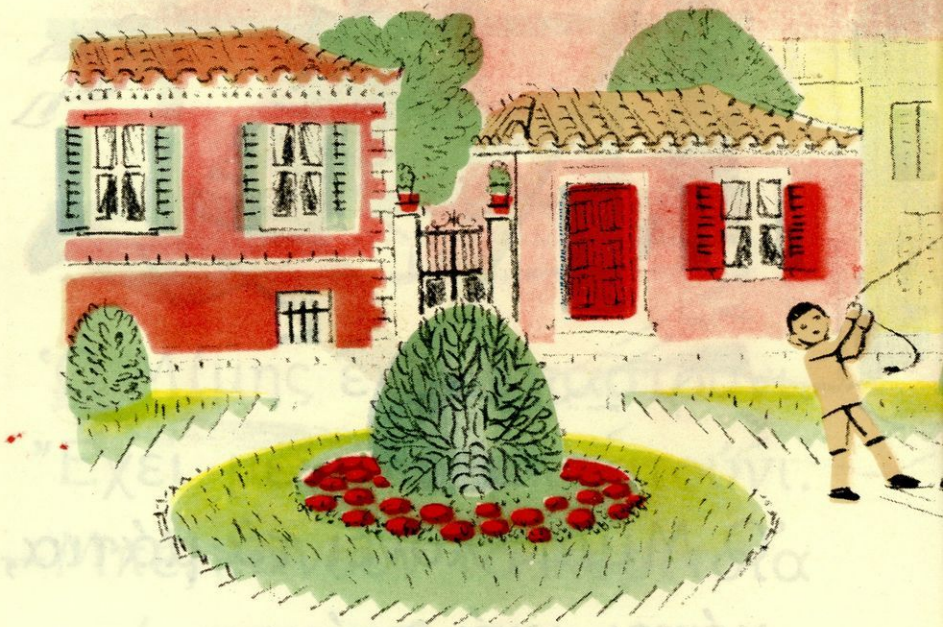
— Τριγυρνῶ καί τραγουδῶ:

— «Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

Ὁ Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιά τούμπα
καί λέει γρήγορα:
— Πάιρνω τό μπαστούνι
καί σᾶς κυνηγῶ...

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

«Ντίν ντάν, ντίν ντάν»,
χτυπᾶ ή καμπάνα.
Σήμερα είναι Κυριακή.

Τά παιδιά σηκώνονται
κι έτοιμάζονται.
Ντύνονται γρήγορα.
Θά πᾶνε στήν έκκλησία.

Σέ λίγο φτάνουν.
Φτάνουν στήν ἐκκλησία
καί μπαίνουν μέσα.
Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.
Τά καντήλια ἀναμμένα.
Τό λιβάνι μοσχοβολᾷ.
Ὁ παπάς εὐλογεῖ.
Δίνει εὐχές σέ ὅλους.

Ἡ χιονισμένη αὐλή

σμ

Ὅλα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μέ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάλευκα.
Τά παιδιά χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νά παίξουν.
Νά παίξουν μέ τό χιόνι.

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Κατεβαίνουν στην αύλή.
Κάνουν μπάλες μέ χιόνι.
Παίζουν καί τραγουδοῦν:

« Χιόνι ἔπεσε πολύ.
Κρύο κάνει στήν αὐλή.
Κοκκινίζει ἡ μύτη μας,
τρέχομε στοῦ σπίτι μας».

Στό τζάκι

Κοιτᾶτε τό τζάκι.
Λάμπει ἀπό τή φωτιά.
Κοιτᾶτε καί τά παιδιά.
Εἶναι κοντά στό τζάκι.

Νά καί ἡ γιαγιά μαζί.
Ζεσταίνεται καί λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καί γωνιά.

Ἡ Ἄννα σηκώνεται. βλ

Φεύγει ἀπό τό τζάκι.

Πάει κοντά στό τζάμι.

Κοιτάζει ἔξω, στήν αὐλή.

Τή βλέπει χιονισμένη.

Ἡ Ἄννα τότε λέει:

—Κάνει κρύο, παγωνιά.

Θέλω τζάκι καί γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
πού ἔχει σγουρά μαλλιά.
Παίζει τόν ταχυδρόμο.
Ἔχει μεγάλη σάκα.

Σάκα γεμάτη γράμματα.
Τά ἔγραψαν τά παιδιά.
Ὁ Σγουρός τά μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τό ὄνομα
καί τό δίνει στόν Τζανή.
Ἐκεῖνος τό ἀνοίγει.
Διαβάζει καλά τό γράμμα
καί κάνει αὐτό πού γράφει.

‘Ο βασιλικός

‘Η”Αννα τραγουδά:

«Μάνα, σγουρός βασιλικός,
πλατύφυλλος καί δροσερός.
Μάνα μου, ποιός τόν πότιζε
καί ποιός τόν δροσολόγιζε;
”Εβγαλε φύλλα καί κλωνιά
καί σκέπασε τή γειτονιά
καί σκέπασε κι ἐμένα,
πού μέ ἔχει ἡ μάνα ἕνα...»

Αυτό έγραφε τό γράμμα.
Αυτό έκαμε ή "Αννα.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ρισβᾶς διαβάζει:

Διαβάζει στό γράμμα:

«Ρίξε τή σβούρα σου!»

Βγάζει τότε τή σβούρα
καί τήν πετᾶ μέ ὄρμη.

Σβίν... κάνει ἐκείνη
καί γυρίζει γρήγορα.

‘Ο κόκορας

‘Η”Αννα διαβάζει.

Διαβάζει στό γράμμα της:

«Βασιλιάς δέν είμαι,

κορόνα φορῶ.

Ρολόι δέν ἔχω,

τίς ὠρες μετρῶ.

καί τή Τί είμαι;»

Τά παιδιά ἀπαντοῦν:

—Κικιρίκου, ὁ κόκορας.

‘Η”Αννα τότε λέει:
—Τό βρήκατε,τό βρήκατε.
Εὐχαρίστησε τό Σγουρό
καί ὅλα τά παιδιά.
Τό παιχνίδι τελείωσε.

Τό φεγγάρι

‘Η”Αννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τό φεγγάρι
καί λέει:

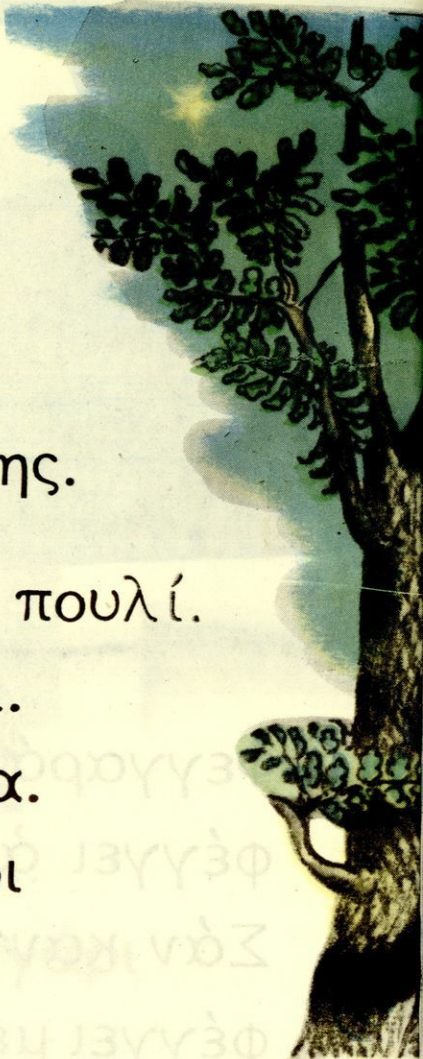

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει από τόν ούρανό.
Σάν καντήλι κάθε βράδυ
φέγγει μέσα στό σκοτάδι».

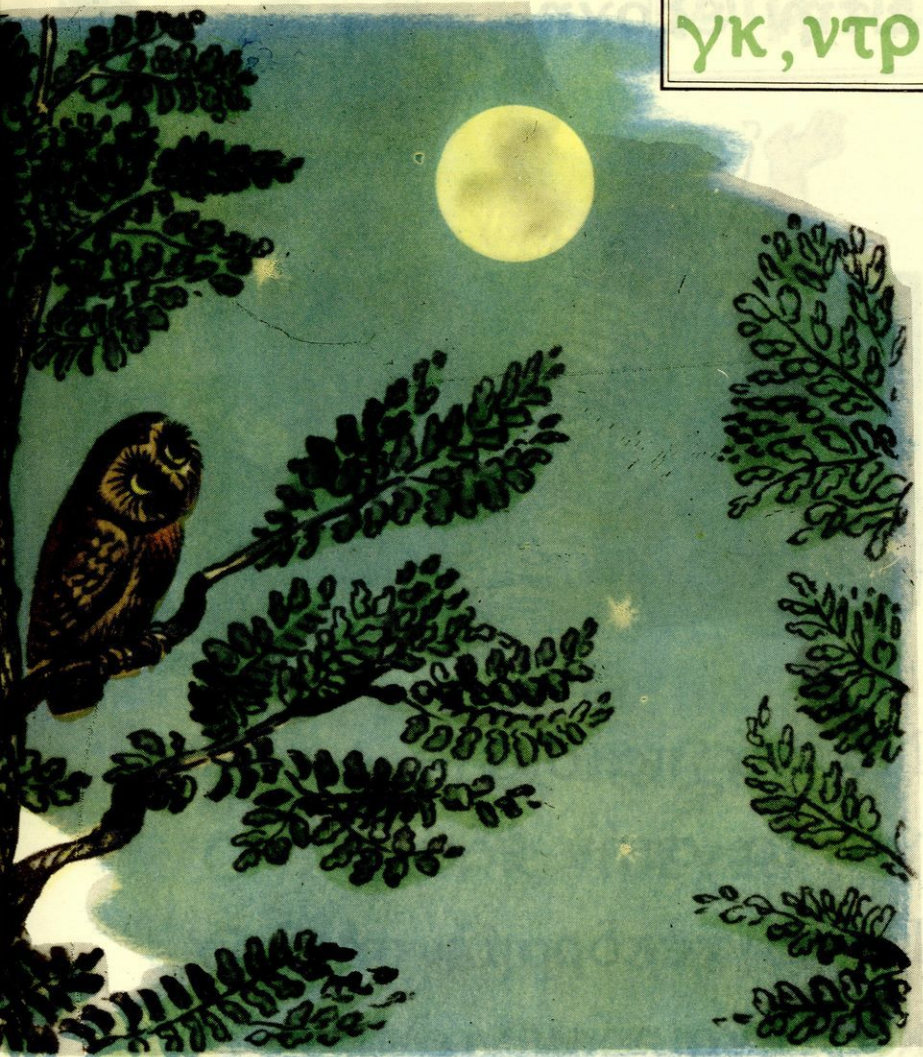
Ὁ γκιόνης

—Γκιόν, γκιόν!
φωνάζει ὁ γκιόνης.

Ὁ γκιόνης εἶναι πουλί.
Εἶναι νυχτοπούλι.
Πετᾶ στὰ δέντρα.
Βλέπει τό φεγγάρι
καί φωνάζει:
—Γκιόν, γκιόν!

γκ, ντρ

Στήν έξοχή

Νά τά παιδιά,
νά τα στήν έξοχή.
Πήγαν έκδρομή σήμερα
καί ἔχουν μεγάλη χαρά.

μπρ, στρ

- ‘Ο Λάμπρος παίζει.
- ‘Ο Στρατής τρέχει.
- ‘Ο Βαγγέλης τραγουδά.
- ‘Ο Γκίκας χοροπηδά.

Ἡ νεραντζούλα

Νά καί τό περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κύρ-Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τίς λεμονιές.
Βλέπει τίς νεραντζιές.

‘Η” Αννα τραγουδά:
 «Νεραντζούλα φουντωμένη,
 μέ νεράντζια φορτωμένη».

‘Ο αϊτός

Ἐο αἶτός τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ψηλά στόν οὐρανό.
Φαίνεται σάν πουλί.
Ἐο Μίμης τόν καμαρώνει.
καί κρατᾶ τό σχοινί γερά.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πλάι του.
Καμαρώνει κι αὐτή
καί λέει:

— Νά τος, νά τος ὁ αἰτός,
ὄμορφος καμαρωτός.

Νά τος πῶς πετᾶ ψηλά,
μᾶς κοιτάζει καί γελᾶ.

Τὸ ἀηδόνι

αη

—'Ακοῦτε, ἀκοῦτε!

λέει ἡ Ἀγλαΐα.

Ἕνα ἀηδόνι.

Κελαηδεῖ μέσα στό δάσος.

Τί ὠραῖα κελαηδεῖ!

Τί ώραϊα κελαηδεῖ
τό ἀηδόνι!

Κελαηδεῖ καλύτερα
ἀπό ὄλα τά πουλιά.

Τά παιδιὰ στέκονται
καί τό ἀκουῦνε.

—Κελάηδησε, ἀηδόνι!
τοῦ λένε.

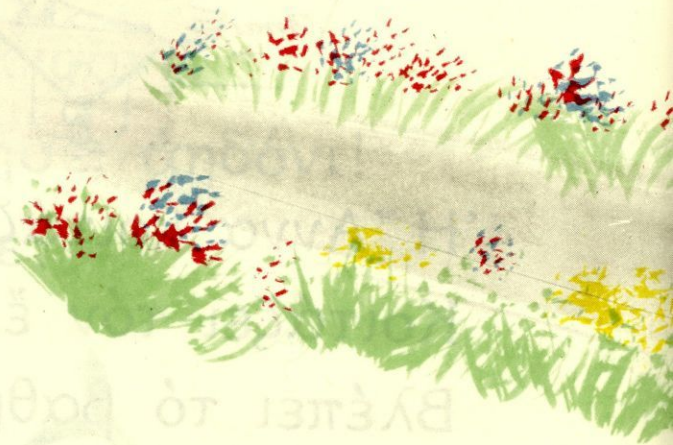
Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τόν ἔλεγχο.
Βλέπει τό βαθμό της
καί λέει:
— Πῆρα «ἄριστα».

Θά χαρεῖ ἡ γιαγιά.

Θά χαροῦν οἱ γονεῖς.

Θά χαροῦν ὅλοι,

ὅταν δοῦν τόν ἔλεγχο.

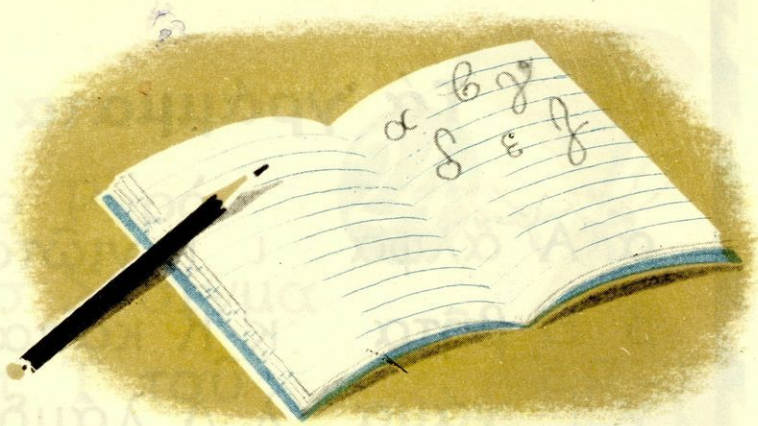

Θά χαρεί η γιαγιά.
Θά χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θά χαροῦν ὅλοι.
ὅταν δῶν

”Αλφα—Βῆτα

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.

”Ολα τὰ βιβλία φέρ' τα
καί μολύβι καί χαρτί,
γιά νά γράφω καθετί.

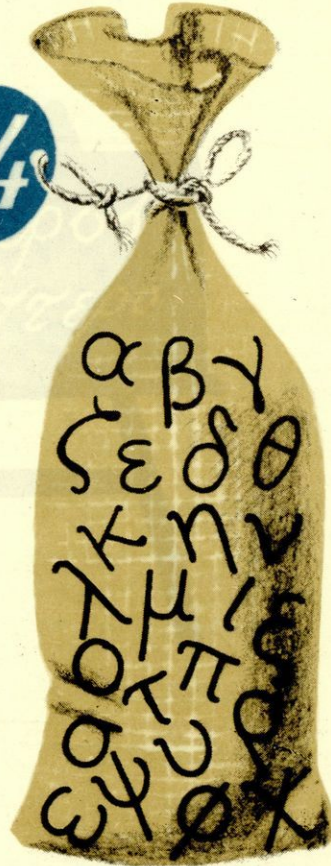
Γιά νά γράφω γραμματάκια,
τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Τά γράμματα

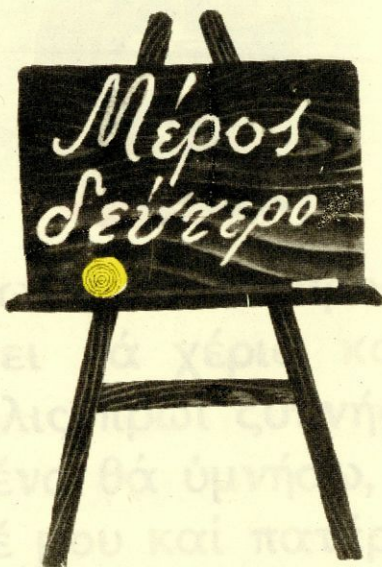
α	Α	ἄλφα	ι	Ι	γιῶτα
β	Β	βῆτα	κ	Κ	κάπα
γ	Γ	γάμα	λ	Λ	λάμδα
δ	Δ	δέλτα	μ	Μ	μί
ε	Ε	ἔψιλον	ν	Ν	νί
ζ	Ζ	ζῆτα	ξ	Ξ	ξί
η	Η	ῆτα	ο	Ο	ὀμικρον
θ	Θ	θῆτα	π	Π	πί

ρ Ρ ρό
σ Σ σίγμα
τ Τ ταῡ
υ Υ υψιλον
φ Φ φί
χ Χ χί
ψ Ψ ψί
ω Ω ώμέγα

24

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί προσεύχεται.
Στάκωρώνει με χέρι και λέει:
«Μόλις πάλι ζήσῃς,
Ἐσέναι θά ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σέ παρακαλῶ,
πάλι νά μέ φωτίσεις,
καὶ νά μέ βοηθήσεις
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νά εἶμαι παιδί καλό».

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέει:
«Μόλις πρωί ξυπνήσω,
Ἐσένα θά ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σέ παρακαλῶ,
πάλι νά μέ φωτίσεις
καὶ νά μέ βοηθήσεις
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νά εἶμαι παιδί καλό».

Στή βρύση

‘Ο Μίμης ξύπνησε.

Ξύπνησε πρωί - πρωί σήμερα.

”Έτσι ξυπνᾶ πάντοτε.

Μόλις σηκωθεί ἀπό τό κρεβάτι,
πηγαίνει ἀμέσως στή βρύση.

Τήν ἀνοίγει καί πλένεται.

Πλένεται μέ νερό καί σαπουνί.

Θέλει νά εἶναι καθαρός.

Θέλει τήν υἰγεία του.

Τό σαπουνί κάνει ἀφρούς.

‘Ο Μίμης χαίρεται τό νερό,
χαίρεται καί τό σαπουνί.

Γύρω στό τραπέζι

“Ολοι εἶναι στό τραπέζι.

Παίρνουν τό πρωινό τους.

Πίνουν ζεστό γάλα, πίνουν τσάι.

Τρῶνε καί λίγες φέτες ψωμί.

“Ολοι εἶναι χαρούμενοι

καί τρῶνε μέ ὄρεξη.

Μέ ὄρεξη τρώει καί ἡ Λόλα.

“Εμαθε πώς τό γάλα κάνει καλό.

Κάνει μεγάλο καλό στά παιδιά.

“Η Λόλα πίνει ὄλο τό γάλα.

Σηκώνει τό φλιτζάνι καί λέει:

—Μητέρα, ἦπια ὄλο τό γάλα.

—Καλά, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μητέρα.

Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης

Ἡ Ἑλλη δέν πηγαίνει σχολεῖο.
Εἶναι, βλέπετε, μικρή ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ τέσσερα.
Κάθεται σπίτι μαζί μέ τή Λόλα.
Πότε παίζει μέ τήν ἀδερφή της
καί πότε μέ τήν κούκλα της.
Τή ντύνει καί τή στολίζει.

“Όταν τή βάζει νά κοιμηθεῖ
τή νανουρίζει καί λέει :

« Νάνι, νάνι τό κουκλί μου,
νάνι, νάνι τό μωρό μου,
νάνι, νάνι τό παιδί μου,
νάνι, νάνι τό χρυσό μου.

“Έλα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ’ το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἐλαφρά νά τό κοιμήσεις
στή ζεστή σου τήν ἀγκάλη.

Κοιμήσου καί παράγγειλα
στήν Πόλη τά προικιά σου,
στή Βενετιά τά ροῦχα σου
καί τά χρυσαφικά σου ».

Τά χελιδόνια

Τά παιδιά κοιμοῦνται ἀκόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στό παράθυρο.
Τό ἀνοίγει καί κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νά πετοῦν χελιδόνια
καί φωνάζει:

— Παιδιά, σηκωθεῖτε,
ἦρθαν τά χελιδόνια.
Μίμη, Ἐλλη, Λόλα, σηκωθεῖτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμης.
"Υστερα σηκώνεται ἡ "Ελλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
"Ολα τρέχουν στήν "Αννα
καί τή ρωτοῦν:

- Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;
- Νά τα, νά τα, λέει ἐκείνη.
'Ελᾶτε κοντά νά δεῖτε.

Τά παιδιά κοιτάζουν ἔξω
καί βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια τους
καί λένε χαρούμενα:

- Καλῶς ἦρθατε, καλῶς ἦρθατε!
Σᾶς περιμέναμε, καλά πουλάκια.

Χελιδόνι μου γλυκό

— Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ποῦ ἦσουνά τόσον καιρό;
Σέ ζητοῦσα σάν τρελό.

— Ἦμουνα στὴν ξενιτιά
κι ἔπαιζα μ' ἄλλα παιδιά.
Τώρα ἔρχομαι ξανά
στὴν παλιά μου τὴ φωλιά.

— Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ἔλα κάτω νά σοῦ πῶ
πὼς πολὺ σέ ἀγαπῶ.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!

Ὅλα εἶναι χαρούμενα τώρα.

Ὁ οὐρανός εἶναι γαλανός.

Δέν ἔχει πιά σύννεφα.

Τά χιόνια ἔχουν λιώσει.

Οἱ βοσκοί ἔφυγαν.

Ἔφυγαν μέ τ' ἄρνιά τους

καί πῆγαν στά ψηλά βουνά.

Τά δέντρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.
Ἔφυγε πιά ὁ Χειμώνας.
Πάει ἡ παγωνιά καί τό κρύο.
Ἡ Ἄννα χαρούμενη τραγουδᾷ :

«Ἦρθε ἡ Ἄνοιξη, παιδιά,
καί μᾶς ἔφερε κλαδιά,
πεταλοῦδες καί πουλάκια
καί ὠραῖα λουλουδάκια».

Ἡ γιορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιά ντύθηκαν τὰ γιορτινά τους
καί πηγαίνουν στό σχολεῖο.
Μπαίνουν στή γραμμὴ
καί ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία.

“Όταν τελείωσε ή έκκλησία,
τά παιδιά γύρισαν στό σχολειό.
Έκει μαζεύτηκε πολύς κόσμος,
πού ήθελε νά δεϊτή γιορτή,
τή γιορτή του σχολείου.
Τά παιδιά τραγούδησαν.
‘Ο δάσκαλος έβγαλε λόγο.
Στό τέλος όλοι φώναξαν:

- Ζήτω ή Πατρίδα μας!
- Ζήτω ό Στρατός μας!
- Ζήτω ή 25η Μαρτίου!

Στή σημαία

Τῆς Πατρίδας μου ἡ σημαία
ἔχει χρῶμα γαλανό
καί στή μέση χαραγμένο
ἕναν κάτασπρο σταυρό.

Κυματίζει μέ καμάρι
δέ φοβᾶται τόν ἐχθρό.
Σάν τή θάλασσα γαλάζια
καί λευκή σάν τόν ἄφρο.

Τά καταστήματα

‘Ο Μίμης πηγαίνει στό σχολείο.
Δίπλα του πηγαίνει ή “Αννα.
Τώρα βρίσκονται στην πλατεία
καί κοιτάζουν τά καταστήματα.
‘Η “Αννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης λέει:

- Αυτό είναι τό κατάστημα,
πού ὁ πατέρας αγοράζει τρόφιμα.
Πιό πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

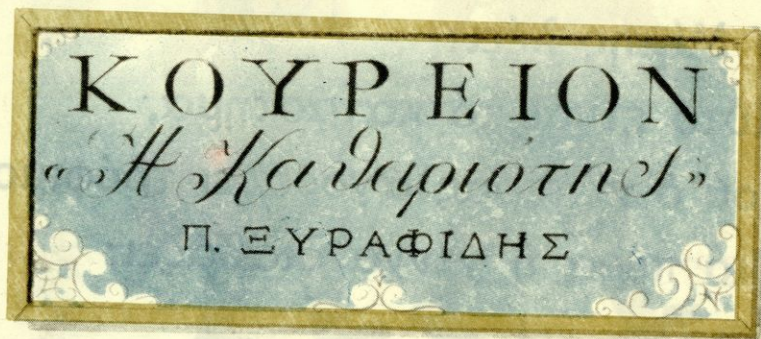

‘Ο μανάβης εἶδε τὰ παιδιά
καί λέει:

— “Όλα εἶναι φρέσκα, παιδιά.

“Όλα εἶναι ἀπό τό περιβόλι.

Πιό πέρα ἢ “Αννα διαβάζει:

‘Ο Μίμης πιάνει τό χέρι τῆς “Αννας
καί λέει:

— Σταμάτησε, “Αννα, τό διάβασμα,
γιατί ἡ ὥρα πέρασε
καί θά πᾶμε ἀργά στό σχολεῖο.

Στό δρόμο

Στό δρόμο σάν βαδίζω,
είμαι προσεχτική.
Τό βλέμμα δέ γυρίζω
έγώ έδῶ κι εκεί.

Μά πιά πολύ άκόμη
προσέχω, όταν φτάσω
μπρός σ' ένα σταυροδρόμι,
πού πάω νά τό περάσω.

Ἡ ἐκκλησία

Νά καί ἡ ἐκκλησία.

Λέγεται «Ἄϊ- Γιάννης».

Ἔχει μεγάλη καμπάνα,
πού ἀκούεται παντοῦ.

Τά παιδιά κάνουν τό σταυρό τους,
ὅταν περνοῦν ἀπό τήν ἐκκλησία.

Ὅλα τά παιδιά τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τόν παπα-Ἡλία.

Καί ὁ παπα-Ἡλίας γνωρίζει
ὅλα τά παιδιά τοῦ σχολείου.

Τά παιδιά, ὅταν τόν βλέπουν,

τρέχουν άμέσως κοντά του
καί τοῦ φιλοῦν τό χέρι.

‘Ο παπα-Ήλίας χαμογελα̃.

“Υστερα τά εὐλογεῖ.

Τούς δίνει τήν εὐχή του καί λέει:

—“Εχετε τήν εὐχή τοῦ Χριστοῦ.

“Εχετε τήν εὐχή μου...

Ἡ Λαμπρή

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα ἢ καμπάνα.
Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Πηγαίνει νύχτα στὴν ἐκκλησία.
Ἐμπρός πηγαίνουν τὰ παιδιά.
Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς τους.
"Ολοι κρατοῦν τὶς λαμπάδες τους.
"Ολοι φοροῦν τὰ καλά τους.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!
χτυπᾶ χαρωπά ἢ καμπάνα.

Ἡ φωνή της ἀκούεται καθαρά.

Εἶναι σάν νά τούς λέει:

— Ἐλᾶτε ἀπόψε στήν ἐκκλησία.

Εἶναι ἡ νύχτα τῆς Λαμπρῆς.

Ἀπόψε θ' ἀναστηθεῖ ὁ Χριστός μας.

Ἐλᾶτε ὅλοι νά γιορτάσομε...

Μπαίνουν μέσα στήν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.

Τά καντήλια καί οἱ λαμπάδες καΐνε
καί σκορποῦν γύρω φῶς.

Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,

γιατί ὁ Χριστός θά ἀναστηθεῖ.

Χαρούμενα εἶναι καί τά παιδιά.

Χαρούμενοι εἶναι καί οἱ γονεῖς τους.

Ἐπιστρέφουν στό σπίτι

Βγαίνουν ἀπό τήν ἐκκλησία.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καί εὖχονται ὁ ἓνας στόν ἄλλο:

— Χριστός ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ὁ πατέρας φιλεῖ τά παιδιά του.
Τό ἴδιο κάνει καί ἡ μητέρα.

Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τή λαμπάδα της
καί προσέχει νά μή σβήσει.
Πηγαίνει τή λαμπάδα στό σπίτι.
Τή δίνει στή γιαγιά καί λέει:

— Χριστός ανέστη, γιαγιά.

‘Η γιαγιά τή φιλεῖ καί λέει:

— ‘Αληθῶς ανέστη, παιδί μου.

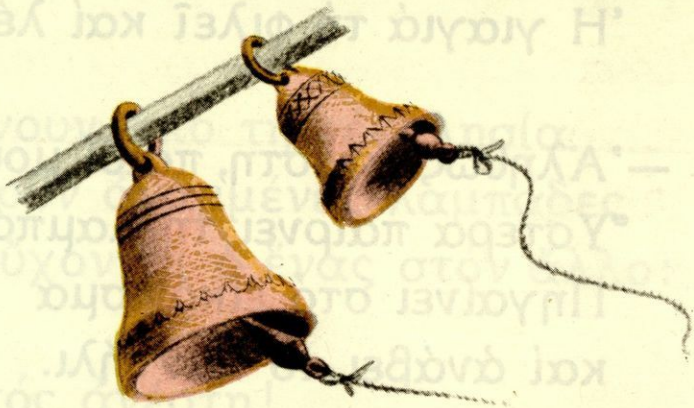
“Υστερα παίρνει τή λαμπάδα.

Πηγαίνει στό εἰκόνισμα

καί ανάβει τό καντήλι.

Πασχαλιά

Ἦρθε πάλι ἡ Πασχαλιά
μέ ἀγάπη, μέ φιλιά,
μέ αὐγό καί μέ ἄρνι.
Χαίρονται οἱ χριστιανοί.
Τί φορέματα καλά,
τί γλυκίσματα πολλά,
τί τραγούδι καί φωνή!
Χαίρονται οἱ χριστιανοί.

Στήν έξοχή

Τά παιδιά πῆγαν στήν έξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομή μέ τό σχολεῖο.
Ξεκίνησαν τό πρωί μέ γέλια.
Σέ ὄλο τό δρόμο τραγουδοῦσαν.
“Όταν ἔφτασαν στήν έξοχή,
κοίταζαν τριγύρω μέ χαρά.
Ἐκεῖ ὄλα ἦταν ὠραῖα.
Τά δέντρα ἦταν ἀνθισμένα.
Τά σπαρτά ἦταν καταπράσινα.
Σέ λίγο ἄρχισαν τό παιχνίδι.
”Αλλά ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα μάζευαν λουλούδια.
Ἐο Μίμης μάζευε λουλούδια,
γιά νά κάμει στεφάνι.

Οί πεταλούδες

‘Η Άννα έπαιζε μέ τίς φίλες της.
Κυνηγοῦσαν πεταλούδες.
Μόλις ὅμως πλησίαζαν,
οί πεταλούδες πετοῦσαν μακριά.

Στό τέλος ή "Αννα έπιασε μιά.
Ήταν μιά μικρή πεταλούδα.
Τά φτερά της ήταν ώραϊα.
Εϊχαν διάφορα χρώματα.
Ή "Αννα τήν κρατουϊσε άπαλά
καί τής τραγουδοϊσε:

«Έλα, πεταλουδίτσα μου,
στάσου νά σε τσακώσω,
δέ θά σου τσαλακώσω
καθόλου τά φτερά.

Θά σε ταϊζω ζάχαρη,
θά σου 'χω για σπιτάκι
μεταξωτό κουτάκι,
θά ζήσεις μιά χαρά...»

Ἡ πεταλούδα ὅμως ἤθελε νά φύγει
καί ἄν εἶχε φωνή, θά ἔλεγε:

«Γιά τή δική σου ζάχαρη,
καθόλου δέ μέ μέλει.

Τῶν λουλουδιῶν τό μέλι
μ' ἀρέσει πιά πολύ.

Ἔχω τόν κάμπο τόν πλατύ,
τή χλόη τή δροσάτη
βασιλικό παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα λυπήθηκε τήν πεταλούδα
καί γι' αὐτό τήν ἄφησε νά φύγει.

Πρωτομαγιά

Ἦρθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στους κάμπους σκορπιστείτε,
μές στή δροσούλα κι εὐωδιά
πετάξετε, χαρείτε.

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάντε ὄμορφο στεφάνι
καί τραγουδηῆστε μέ χαρά:
«Ὁ Μάης, νά τος, φτάνει!»

Πηγαίνουν στή θάλασσα

Μιά μέρα ὁ πατέρας εἶπε:

— Παιδιά, θά πᾶμε στή θάλασσα.

Ἐκεῖ θά παίξετε, θά χαρεῖτε.

Ἐμπρός λοιπόν, ἐτοιμαστεῖτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

φώναξαν τά παιδιά

κι ἔτρεξαν νά ἐτοιμαστοῦν.

Ἡ μητέρα ἐτοίμασε φαγητό,

γιά νά πάρουν μαζί τους.

Τηγάνισε πολλούς κεφτέδες,

ἔβρασε ἀρκετά αὐγά,

πῆρε τυρί, ψωμί καί φρουῦτα.

Ἄλλα αὐτά τά ἔφτιασε ἕνα δέμα,

πού τό τύλιξε μέ προσοχή.

Ὁ πατέρας ἔφερε τὸ αὐτοκίνητο.
«Τοῦ... τοῦ» ἔκανε τὸ αὐτοκίνητο,
καί βγῆκαν ὅλοι στό δρόμο.
Σέ λίγο ἀνέβηκαν προσεχτικά
καί τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.
Τά παιδιά εἶχαν μεγάλη χαρά.

Στήν ἀκροθαλασσιά

Ἔφτασαν στήν ἀκροθαλασσιά.
Κατέβηκαν ἀπό τό αὐτοκίνητο
καί κοίταζαν γύρω.
Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἤσυχη,
πού ἔμοιαζε σά λάδι.
Βαρκοῦλες ἔπλεαν μακριά
καί οἱ ψαράδες τραγουδοῦσαν.
Τά παιδιά ἄρχισαν τό παιγνίδι.

‘Ο Μίμης είχε ένα καραβάκι.
Τό έβαλε σιγά-σιγά στή θάλασσα
κι έκεϊνο έπλεε, χωρίς νά βουλιάζει.
‘Η Άννα πετοῦσε πέτρες
καί άκουε πού έκαναν «μπλούμ».
‘Η Έλλη μάζευε χαλικάκια.
‘Η Λόλα έπαιζε μέ τήν άμμο.
‘Ολα τά παιδιά έκαναν κάτι.

Τό μεσημέρι

“Όταν ήρθε τό μεσημέρι,
έστρωσαν στήν άμμο νά φάνε.
“Όλοι έφαγαν μέ όρεξη τά φαγητά,
πού τούς φάνηκαν πολύ νόστιμα.
Μετά τό φαγητό τραγούδησαν.
“Η Έλλη σηκώθηκε σοβαρή-σοβαρή
καί είπε αυτό τό ποίημα:

«Κάτω στό γιαλό, στήν ἄμμο,
τά καβούρια κάνουν γάμο.

Μέ καλέσανε νά πάω,
νά χορέψω καί νά φάω.

Παίξει ὁ ποντικός βιολί
κι ἡ χελώνα παίξει ντέφι.

Πέρασε κι ἓνα πουλί
καί μᾶς λέει: «Χαρά στό κέφι!»

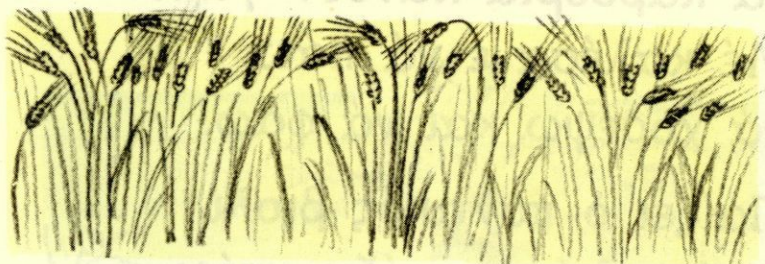
Τί γέλια πού ἔκαμαν!

Ἄκόμη καί ἡ Λόλα γελοῦσε.

Ὁ πατέρας εἶπε στήν Ἑλλη:

—Μπράβο, Ἑλλη! μπράβο!

Στά χωράφια

Τά παιδιά πῆγαν περίπατο.
Καθώς βάδιζαν στά χωράφια,
ἔβλεπαν τά στάχυα τοῦ σιταριοῦ,
πού ἦταν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τό κεφάλι τους,
σάν νά χαιρετοῦσαν.

Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

- Βλέπετε τά κίτρινα στάχυα;
Βλέπετε πού ξεράθηκαν;
Σέ λίγο θά τά θερίσουν.

Τό ψωμί

“Όταν γύρισαν στό σχολειό,
ή δασκάλα ρώτησε:

- Ποιός ξέρει νά μᾶς πει
πῶς γίνεται τό ψωμί;
‘Η” Άννα τότε εἶπε:

- Παίρνουν τό σιτάρι ἀπό τό χωράφι
κι ἔπειτα τό ἀλέθουν,
γιά νά τό κάμουν ἀλεύρι.
Ζυμώνουν τό ἀλεύρι μέ νερό
καί πηγαίνουν τό ζυμάρι στό φούρνο.
Ψήνεται τό ζυμάρι καί γίνεται ψωμί.

Σ Τό καλοκαίρι

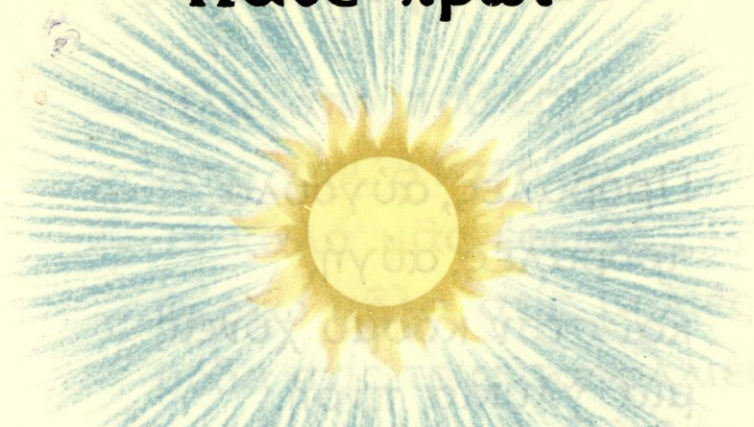
Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεός πολλά
μέ τό ἅγιο του τό χέρι
σκόρπισε καλά.

Στίς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκά
καί πετοῦν τά χελιδόνια
μ' ἔλαφρά φτερά.

Ὅμορφ' ἄνθη στόν ἀέρα
χύνουν μυρωδιά..

Καί λουλούδια στή μητέρα
φέρνουν τά παιδιά.

Κάθε πρωί

Τό πρωί σηκώνεται ό Μίμης,
άνοίγει τό παράθυρο
καί κοιτάζει τόν ήλιο.
‘Ο ήλιος βγαίνει σιγά-σιγά.
Βγαίνει άπό τό άντικρινό βουνό.
Οί άκτίνες του εΐναι χρυσές
καί φωτίζουν όλο τόν κόσμο.
Φωτίζουν τά σπίτια, τά δέντρα.
Φωτίζουν τά βουνά, τά χωράφια.

Ἡ αὐγούλα

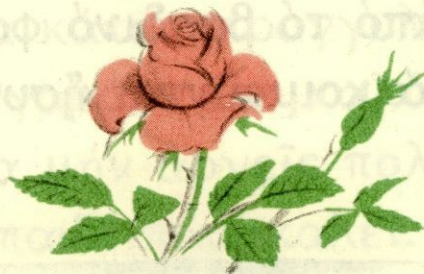
Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καί στὸν κόσμον χύνεις
μιὰ γλυκιά πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τό φῶς σου
σ' ὅλη μας τή γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι ἄρχισε νά ψέλνει
πάλι τό πουλί.

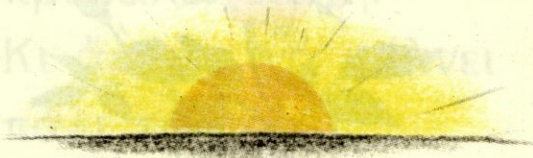
Τά δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ἡλιε, ἀπό ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπό τήν Ἀνατολή.
- Τί καλά μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω μῆλα στίς μηλιές,
ρόδα στίς τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια,
καί τά κρύα λιῶν χιόνια.
- Καί σέ μένα τί ἔφερες;
- Δυό δροσάτα μαγουλάκια
καί δυό κόκκινα χειλάκια.

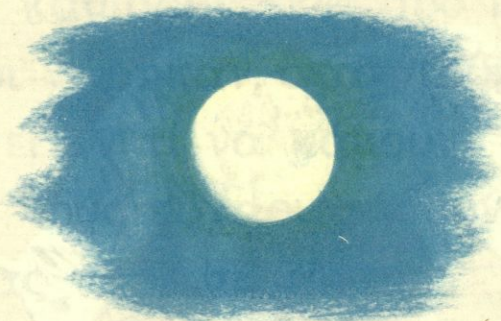

Κάθε βράδυ

Κάθε βράδυ ο ήλιος πηγαίνει
νά κρυφτεί πίσω από τό βουνό.
Βασιλεύει πέρα στη Δύση
καί σιγά-σιγά έρχεται ή νύχτα.
Τά πουλιά πετοῦν στη φωλιά τους.
Κουράστηκαν όλη τή μέρα.
καί θέλουν νά ήσυχάσουν.
Τά παιδιά μαζεύονται στό σπίτι τους.
Σέ λίγο έρχεται καί ο πατέρας.
Κάθονται όλοι καί τρῶνε.
*Επειτα από τό βραδινό φαγητό
τά παιδιά κοιμοῦνται ήσυχα.

Τό φεγγαράκι

Φεγγαράκι φωτεινό
περπατεῖ στόν οὐρανό.

Ἄνεβαίνει στά ψηλά
καί μᾶς βλέπει καί γελα̃.

—Ἐλα κάτω, στρογγυλό
φεγγαράκι μου, καλό.

Ἐλα, μήν ἄργεῖς πολύ,
τό παιδί παρακαλεῖ.

Στό κτήμα τοῡ θείου

‘Ο θεῖος μένει στό κτήμα μέ τή θεία
καί τά δύο παιδιά τους.

Τό άγόρι τό λένε Ρήγα.

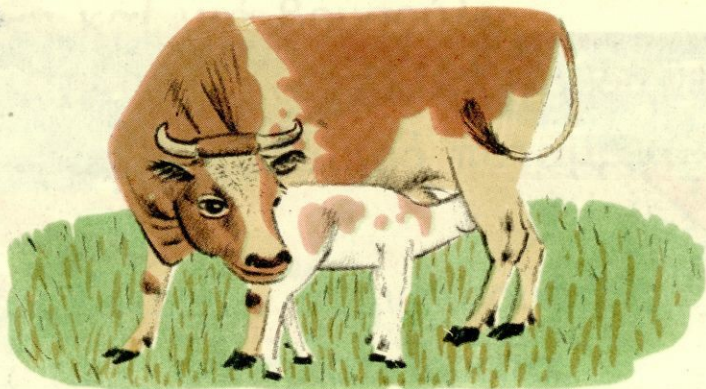
Τό κορίτσι τό λένε Χρυσούλα.

‘Ο Μίμης, ή "Αννα καί ή "Ελλη
ξύπνησαν τήν Κυριακή πολύ πρῶι

καί πῆγαν στό κτῆμα τοῦ θείου.
Πῆγαν μέ τούς γονεῖς τους,
γιά νά καθίσουν ἐκεῖ δύο μέρες.
Ἐκεῖνοι χάρηκαν, ὅταν τούς εἶδαν.
Δέν ἤξεραν τί νά κάμουν,
γιά νά τούς εὐχαριστήσουν.
Ἄο Ρῆγας πῆρε τό Μίμη
καί πῆγαν νά δοῦν τό στάβλο.
Ἐκεῖ εἶδαν τό ἄλογο, τό Ντορή,
πού κουνουῖσε τήν οὐρά του.
Ἄο Μίμης πλησίασε πολύ κοντά,
τό χάιδεψε καί τοῦ εἶπε:
—Ντορή, ἀγαπῶ πολύ τά ζῶα.
Θέλω νά εἶμαστε φίλοι.
Ἄο Χρυσούλα μέ τήν Ἄοννα πῆγαν
νά δοῦν τό κοτέτσι.

Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κότες.
Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκορα.
Ἡ Χρυσούλα τούς ἔριξε σπόρους.
Ἡ Ἑλλη καί ἡ θεία πῆγαν
νά δοῦν τή μεγάλη ἀγελάδα,
πού ἔβοσκε στό λιβάδι.
Ἡ ἀγελάδα, μόλις τίς εἶδε,
κουνοῦσε μέ χαρά τήν οὐρά της.
Τήν κουνοῦσε καί φώναζε:
«Μού... μού...», σά νά ἔλεγε:
Καλῶς ὄρισες, Ἑλλη...
Ἦστερα γύρισαν στό σπίτι.
Ἡ θεία ἔδωσε γάλα στά παιδιά
καί τούς εἶπε:
— Εἶναι φρέσκο καί καλό γάλα.
Εἶναι ἀπό τήν ἀγελάδα μας.

Ἡ ἀγελάδα

Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα
τρῶει κάτω στή λιακάδα
μικρά χόρτα καί μεγάλα,
γιά νά κατεβάσει γάλα.

Νά τό κάνουνε τυράκι,
νά τό κάνουν βουτυράκι,
νά τό βάλουνε στό πιάτο,
νά μου ποῦν: ὄριστε, φά' το.

Στήν κορυφή του λόφου

Ξημέρωσε ή άλλη μέρα
καί άνέβαιναν πρός τό λόφο.
Ήταν ό θεϊος μέ τά τέσσερα παιδιά.
Τήν Έλλη δέν τήν πήραν μαζί τους,
γιατί ήταν άκόμη μικρή.
Καθώς άνέβαιναν στήν πλαγιά,
εΐδαν ένα κοπάδι μέ άρνάκια,
πού έτρεχαν έδω κι έκειϊ μέ χαρά
κι έτρωγαν δροσερό χορταράκι.

Λίγο πρίν φτάσουν στήν κορυφή,
εΐδαν καί μιά βρυσούλα.

Τό νερό της ἔτρεχε τραγουδώντας
καί ἔκανε ἕνα μικρό ποταμάκι.

“Όταν ἔφτασαν στήν κορυφή,
ὄλα τούς φάνηκαν ὠραῖα.

Ἐπίσης εΐδαν τή θάλασσα
καί τό μεγάλο κάμφο.

Εΐδαν τά σπίτια τοῦ χωριοῦ,
πού ἔμοιαζαν μέ ἄσπρα προβατάκια.

“Όταν γύρισαν στό σπίτι τους,
ἦταν πιά μεσημέρι.

Τό τραπέζι ἦταν στρωμένο.

Τό εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.

Ἐφαγαν μέ μεγάλη ὄρεξη.

“Ένα παραμύθι

“Εφαγαν τό βραδινό φαγητό
κι ἔπειτα βγῆκαν ὅλοι ἔξω,
γιά νά χαροῦν τό φεγγάρι.
Τά παιδιά τριγύρισαν τή θεία,
γιά νά τούς πεῖ παραμύθι.
Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

«Μιά φορά κι ἕναν καιρό,
ὁ κόκορας κι ὁ σκύλος ἦταν φίλοι,
ἦταν πολύ καλοί φίλοι.
Τά δύο ζῶα ἀποφάσισαν κάποτε
νά κάμουν ἕνα μεγάλο ταξίδι,
γιά νά γνωρίσουν τόν κόσμο.
Ξεκίνησαν λοιπόν καί τά δύο
κι ἔφτασαν τό βράδυ στό δάσος.

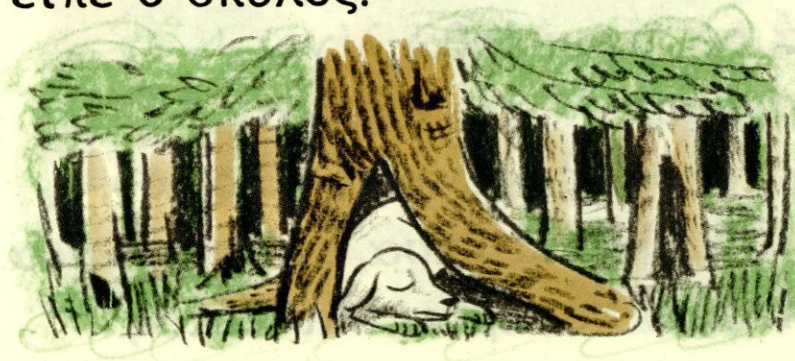
‘Ο σκύλος ρώτησε τόν κόκορα:

— Που θά κοιμηθούμε άπόψε;

‘Ο κόκορας άπάντησε στό σκύλο:

— Έγώ θά κοιμηθῶ έκειΐ ψηλά,
κι έδειξε τά κλαδιά τουΐ δέντρου.

— Έγώ θά κοιμηθῶ στήν κουφάλα του,
είπε ό σκύλος.

Τά ζῶα εὐχήθησαν «καληνύχτα»
κι ἔπεσαν νά κοιμηθοῦν.
Σέ λίγο τά εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

Πρωί-πρωί ξύπνησε ὁ κόκορας
κι ἄρχισε νά φωνάζει: «Κικιρίκου!»
Τόν ἀκούει μιά πονηρή ἄλεπού
καί τρέχει κάτω ἀπό τό δέντρο.

— Καλημέρα, φίλε μου, λέει.

Δέν ἔρχεσαι στή φωλιά μου
νά σέ περιποιηθῶ λίγο;

— Ἔρχομαι, λέει ὁ κόκορας.

Ρῶτα ὅμως πρῶτα τό φίλο μου,
πού κοιμᾶται μέσα στήν κουφάλα.
Μπορεῖ νά ἔρθει καί αὐτός...

Ἡ ἄλεπού νόμισε
πως ἦταν καί δεύτερος κόκορας
καί πλησίασε στό δέντρο.
Ἄντί ὅμως νά δεῖ κόκορα,
βλέπει ξαφνικά τό σκύλο.
Τότε ἡ ἄλεπού τρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη.
Ἔτσι οἱ δύο φίλοι ἔμειναν ἤσυχτοι
κι ἔξακολούθησαν τό ταξίδι...»

‘Ο κόκορας

“Ενας κόκορας όλάσπρος
μέ ψηλό λειρί
καμαρώνει και φουσκώνει
και λιλιά φορεϊ
και θαρρεϊ πώς τό κοτέτσι
μόλις τόν χωρεϊ.

“Αμα βρεϊ κανένα σπόρο
μέσα στήν αύλή,
τό κεφάλι του σηκώνει
και τό διαλαλει,
νά τό μάθουνε σέ Δύση
και σ’ Ανατολή.

‘Η κολοκυθιά

‘Η Άννα ρώτησε:

- Παιδιά, παίζουμε τήν «κολοκυθιά»;
- Μπράβο, Άννα, εΐπαμε ὅλοι.

Ἐσύ «μάννα» τοῦ παιχνιδιοῦ.

Καθίσαμε ὅλοι γύρω-γύρω
καί πήραμε τόν ἀριθμό μας.

Τό 1 τό πῆρε ἡ Ἄννα.

Τό 2 τό πῆρε ἡ Χρυσούλα.

Τό 3 τό πῆρε ὁ Μίμης.

Τό 4 τό πῆρε ἡ Ἑλλη.

Τό 5 τό πῆρε ὁ Ρήγας.

Ἔστερα ρώτησε ἡ Ἄννα:

— Ποιά τιμωρία θά βάλομε

σ' ἐκεῖνον πού θά χάσει;

Ἄν εἶναι κορίτσι, νά τραγουδήσει

Ἄν εἶναι ἀγόρι, νά κάνει τόν πετεινό,

ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα.

Ἡ Ἄννα ἀρχίζει τό παιχνίδι.

«Στοῦ παπποῦ τό περιβόλι,

πού τό ἀγαποῦμε ὅλοι,

εἶναι μιά κολοκυθιά,

πλάι - πλάι στή ροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μά τήν ἀλήθεια.
Θά τά δώσει ὁ παππούς
μποναμά τῆς ἀλεπούς.
Δυό νά δέσει στήν ούρά της
κι ὅλα τ' ἄλλα στά παιδιά της».

Ἔπειτα ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Ποιός θά πάει στήν ἀλεπού;
- Ποιός θά τῆς πάει τά κολοκύθια;
- Νά πάει τό 3, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Γιατί τό 3; ρώτησε ὁ Μίμης.
- Ποιός νά πάει; ξαναρώτησε ἡ Χρυσούλα.
- Νά πάει τό 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Γιατί τό 5; ρώτησε ὁ Ρήγας.

- Ποιός θέλεις νά πάει;
- Νά πάει τό 2.
- "Α, ὄχι, ὄχι τό 2, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
φωνάξαμε ὄλοι μέ γέλια.
- Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέει ἡ "Αννα.

"Ορθια ἡ Χρυσούλα λέει:

«Στοῦ χαμένου τήν αὐλή
ἄσπρος κόκορας λαλεῖ.
Καί τοῦ πῆρα τή λαλιά,
νά τραγουδήσω τή μηλιά».

Παίρνει κατόπι τό ἄσπρο μαντιλάκι,
τό κουνᾶ στόν ἀέρα καί τραγουδᾶ:

- Μηλίτσα πού'σαι στό γκρεμό
μέ μῆλα φορτωμένη,
τά μῆλα σου λιμπίζομαι
καί τόν γκρεμό φοβᾶμαι.
- Σάν τόν φοβᾶσαι τόν γκρεμό,
ἔλ' ἀπ' τό μονοπάτι.
Νά σοῦ χαρίσω τά γλυκά
καί μυρωδάτα μῆλα.
- Ὁραῖα, ὠραῖα, φωνάξαμε ὅλοι,
χτυπώντας παλαμάκια.

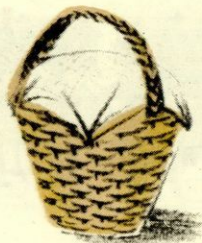
Φεύγουν από τό κτήμα

“Εμειναν δύο μέρες στό κτήμα
κι εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.
“Οταν ἦρθε ἡ ὥρα νά φύγουν,
ὅλοι ἦταν στενοχωρημένοι.
— Καθίστε, καθίστε καί σήμερα,
ἔλεγαν ὁ θεῖος μέ τή θεία.

— Καθίστε, θεῖοι, καθίστε, παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρήγας κι ἡ Χρυσούλα.
— Πρέπει νά φεύγομε,
εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μίμη.
Τά παιδιά ἔχουν ἀκόμη σχολεῖο...

Ἡ θεία τούς ἔδωσε ἕνα καλάθι,
πού εἶχε δῶρα ἀπό τό περιβόλι.
Τά παιδιά χαιρέτησαν τή θεία,
εἶπαν «εὐχαριστῶ» σέ ὅλους
καί ξεκίνησαν νά φύγουν.
Ὁ θεῖος μέ τά παιδιά του
θά τούς συνόδευαν στό σταθμό.

Στό σταθμό

Βάδιζαν για τό σταθμό.

Σέ όλο τό δρόμο μιλοῦσαν.

‘Η Άννα καί ὁ Μίμης ἔλεγαν:

— Παιδιά, νά ἔρθετε κι ἐσεῖς σπίτι μας.
Θά εὐχαριστηθοῦμε, ἂν ἔρθετε...

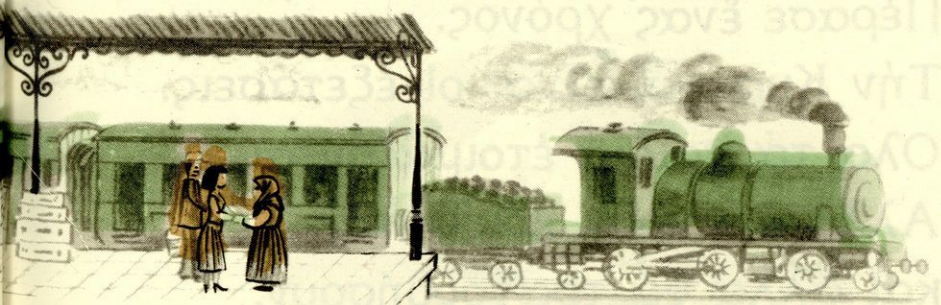
‘Ο Ρήγας καί ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.

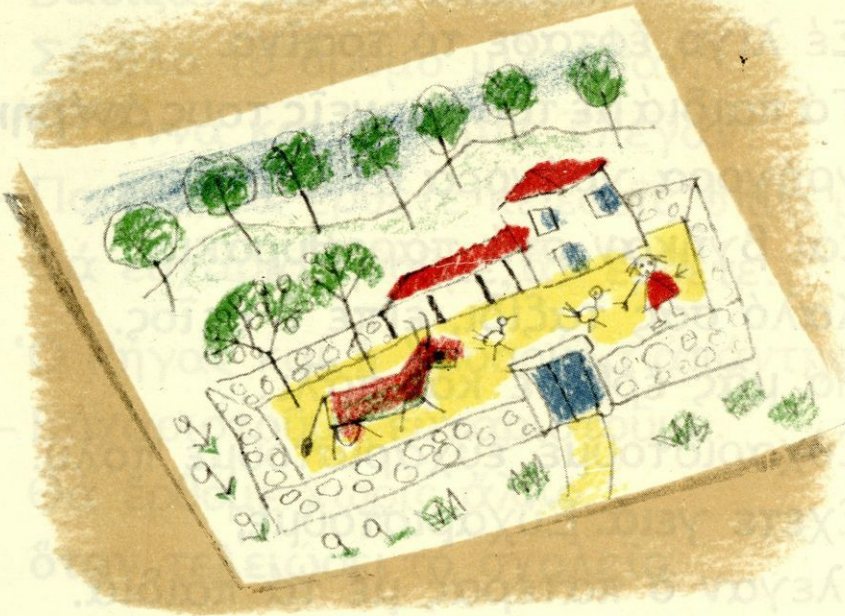
Θά ἔρθομε χωρίς ἄλλο,
ὅταν τελειώσει τό σχολεῖο.

Όταν ἔφτασαν στό σταθμό,
δέν περίμεναν πολλήν ὥρα.
Σέ λίγο ἔφτασε τό τραῖνο.
Τά παιδιά μέ τούς γονεῖς τους ἀνέβηκαν
γρήγορα γρήγορα στό τραῖνο
καί βγῆκαν στά παραθυράκια.
— Καλό σας ταξίδι, εἶπε ὁ θεῖος.
Νά μᾶς ἔρθετε καί πάλι...
— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε πολύ.
Ἔχετε γειά. Εὐχαριστοῦμε,
ἔλεγαν ὁ πατέρας μέ τά παιδιά.

Οί έξετάσεις

Πέρασε ένας χρόνος.
Τήν Κυριακή είναι οί έξετάσεις.
"Ολα τά παιδιά έτοιμάζονται.
"Αλλα θά ποῦν ποιήματα,
καί ἄλλα θά τραγουδήσουν.

Πολλά παιδιά έτοιμάζουν έργα.
Θά τά βάλουν στην έκθεσή τους.
'Ο Μίμης έτοίμασε ένα καράβι.
'Η Άννα ζωγράφισε
τό κτήμα του θείου.

Όταν ήρθε ή Κυριακή,
έγινε ή μεγάλη γιορτή
καί όλοι ήταν χαρούμενοι.
Τά παιδιά θά προβιβάζονταν,
θά πήγαιναν στην παραπάνω τάξη
καί γι' αυτό τά καμάρωναν όλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) 'Η οίκογένεια	Σελ.	6
2) 'Η ἐκκλησία	»	8
3) Τό σχολεῖο	»	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ *

1) Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	14
2) Ο ο	(Ο ο)	»	16
3) α	(α)	»	17
4) ν	(νά)	»	18
5) Ν	(Νά)	»	19
6) λ	(λά)	»	20
7) Λ	(Λά)	»	21
8) ε	(ἐλα)	»	22
9) Ε	(Ἐλα)	»	23
10) η	(Ἐλλη)	»	24
11) Α	(Ἄννα)	»	25
12) μ	(μῆλα)	»	26
13) Μ	(Μίμη)	»	27
14) Π π	(Παπί)	»	28
15) Τ τ	(Τόπι)	»	29
16) Κ κ	(Κότα)	»	30
17) γ	(γάλα)	»	31
18) ια	(γιαγιά)	»	32
19) Γ	(Γάτα)	»	34
20) Χ χ	(Χ χ . . . ή χήνα)	»	36

* Τό πρώτο μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ πρώτου βραβείου Ἐλλητογραφηταρίου τοῦ κ. Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ.

21)	P ρ	(Ρ ρ . . . τό νερό) . . .	Σελ.	38
22)	ω	(ρολόι)	»	40
23)	σ	(σ σ . . . σιγά)	»	41
24)	ς	('Ο παπάς)	»	42
25)	Σ	('Ο Σωτήρης)	»	44
26)	υ	(Σύκα)	»	45
27)	δ	(δέμα)	»	46
28)	Η	('Ο 'Ηλίας)	»	47
29)	B β	(Β β . . . ό βοριάς)	»	48
30)	Δ	('Ο Δήμος)	»	50
31)	Ω	('Ωρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμάρι)	»	52
33)	Z	('Ο Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμάρι)	»	54
35)	στ	('Ο Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ	('Η κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ	('Η κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ	('Υπερήφανος κόκορας)	»	64
42)	ει	('Η εικόνα)	»	66
43)	οι	('Η οικογένεια)	»	68
44)	σχ, τρ	(Τό σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μού . . . ή άγελάδα)	»	72
46)	σπ, δρ, φτ	(Τό σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	('Η αίθουσα)	»	77
48)	ευ	('Η θεία Εύγενία)	»	80
49)	ευ	('Η Εύτυχία)	»	82
50)	πρ	(Πρώτη)	»	83
51)	αυ	(Αύγό, αύγό!)	»	84
52)	κρ, βρ	(Κρύβει)	»	85
53)	αυ, βγ	(Τό άυτόκίνητο)	»	86
54)	χτ	(Καληνύχτα)	»	88
55)	πν	(Ξύπνησε, παιδί)	»	90
56)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91

57)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο) . . .	»	92
58)	μπ	(Τὸ μπαστούνι) . . .	»	94
59)	ντ	(Ντίν - ντάν, ἢ καμπάνα) Σελ.		96
60)	σμ	(Ἡ χιονισμένη αὐλή) . . .	»	99
61)	τζ, βλ	(Στὸ τζάκι)	»	102
62)	σγ, βγ	(Ὁ Σγουρός)	»	105
63)	σδ, πλ	(Ὁ βασιλικός)	»	108
64)	σβ	(Ἡ σβούρα)	»	110
65)		(Ὁ κόκορας)	»	112
66)	γγ	(Τὸ φεγγάρι)	»	114
67)	γκ, ντρ	(Ὁ γκιόνης)	»	116
68)	μπρ, στρ.	(Στὴν ἐξοχή)	»	118
69)	ντζ	(Ἡ νεραντζούλα)	»	120
70)	αῖ	(Ὁ αἰτός)	»	122
71)	αη	(Τὸ ἀηδόνι)	»	125
72)	γχ	(Ὁ ἔλεγχος)	»	127
73)		* Ἄλφα - Βῆτα	»	131
74)		Τά γράμματα	»	132

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ *

1)	Πρωινή προσευχή	Σελ.	137
2)	Στὴ βρύση	»	138
3)	Γύρω στὸ τραπέζι	»	139
4)	Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης	»	140
5)	Τὰ χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκό (<i>ποίημα δημοτικό</i>)	»	144
7)	* Ἦρθε ἡ * Ἀνοιξη	»	145
8)	* Ἡ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ	»	147
9)	Στὴ σημαία (<i>ποίημα Ἀδαμ. Μαντουῆ</i>)	»	149
10)	Τὰ καταστήματα	»	150
11)	Στὸ δρόμο (<i>ποίημα</i>)	»	153

* Τὸ δεῦτερον μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος ἐπίσης τοῦ πρώτου βραβείου Ἀλφαβηταρίου τοῦ κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 16, 17, 26, 29 καὶ 35 κεφαλαίων, ἀτινα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ δευτέρου βραβείου Ἀλφαβηταρίου τοῦ κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἐκκλησία	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρή	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν στό σπίτι	»	158
15)	Πασχαλιά (ποίημα Α. Κατακουζηνού)	»	160
16)	Στήν ἐξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλοῦδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (ποίημα Ἰω. Συκώκη)	»	165
19)	Πηγαίνουν στή θάλασσα	»	166
20)	Στήν ἀκροθαλασσιά	»	168
21)	Τό μεσημέρι	»	170
22)	Στά χωράφια	»	172
23)	Τό ψωμί	»	173
24)	Τό καλοκαίρι (ποίημα Γ. Βιζηνού)	»	174
25)	Κάθε πρωί	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (ποίημα)	»	176
27)	Τά δῶρα τοῦ ἡλίου (ποίημα δημοτικό)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τό φεγγαράκι (ποίημα Α. Κατακουζηνού)	»	179
30)	Στό κτῆμα τοῦ θείου	»	180
31)	Ἡ ἀγελάδα (ποίημα Γ. Βιζηνού)	»	183
32)	Στήν κορυφή τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἐνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁκόκορας (ποίημα Ζ. Παπαντωνίου)	»	190
35)	Ἡ κολοκθιά	»	191
36)	Φεύγουν ἀπό τό κτῆμα	»	196
37)	Στό σταθμό	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

12)	Η Ελλάδα	154
13)	Η Ελλάδα (Π. Γ. Α. Α.)	155
14)	Επισημάνσεις	158
15)	Προλεγόμενα / εισαγωγή (Α. Βασιλείου)	160
16)	Στην Αγορά	161
17)	Οι προτάσεις	162
18)	Προτάσεις / εισαγωγή (Α. Βασιλείου)	163
19)	Προτάσεις στη βιβλιοθήκη	166
20)	Στην βιβλιοθήκη	168
21)	Το μυστικό	170
22)	Στα γράφια	172
23)	Το ποίη	173
24)	Το κείμενο / εισαγωγή (Α. Βασιλείου)	174
25)	Κάθε πρωί	175
26)	Η αυγιάδα / εισαγωγή	176
27)	Το δάσος / εισαγωγή	177
28)	Καθ' ύλην	178
29)	Το κείμενο / εισαγωγή (Α. Βασιλείου)	179
30)	Το κείμενο	180
31)	Η ερώτηση / εισαγωγή	181
32)	Στην ερώτηση	182
33)	Το κείμενο	183
34)	Το κείμενο	184
35)	Η ερώτηση	185
36)	Το κείμενο	186
37)	Το κείμενο	188
38)	Οι ερωτήσεις	189

ΕΚΔΟΣΗ ΙΕ' 1977 (III) - ΑΝΤΙΤ. 225.000 - ΣΥΜΒΑΣΗ 2796/11-2 - 77

Έκτύπωση : ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ - ΔΑΒΕΡΩΝΑΣ - ΠΡΙΦΤΗΣ
 Βιβλιοδεσία : Α. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

